

Møte tirsdag 8. januar 2013 kl. 12

President: Dag Terje Andersen

Dagsorden (nr. 37):

1. Interpellasjon fra representanten Svein Flåtten til nærings- og handelsministeren:

«Den norske stat innledet sommeren 2007 et forretningssamarbeid med det privateide Aker ASA ved at staten betalte nær 5 mrd. kr for 30 pst. eierskap i Aker Kværner Holding AS, noe som ga et indirekte eierskap i Aker Solutions AS på 12,1 pst. Etter vel fem år har staten fortsatt et betydelig tap på investeringen. Den dårlige utviklingen for investeringen skyldes bl.a. at medeier Aker ASA har avhendet risikoutsatte eiendeler og fremtidige investeringsforpliktelser til Aker Solutions AS. Disse transaksjonene har svekket verdien av statens eierskap.

Vil det bli gjennomført en evaluering av det aktuelle forretningssamarbeidet nå som vi er vel halvveis i bindingstiden for eierskapet, og hva mener statsråden at regjeringen kan lære av den modellen som ble valgt for samarbeid med Aker ASA?»

2. Referat

Presidenten: Presidenten vil tillate seg å ønske alle representantene et godt nytt år og velkommen tilbake til vårt virke i Stortinget.

Representantene Karin S. Woldseth, Steinar Gullvåg og Jon Jæger Gåsvatn, som har vært permittert, har igjen tatt sete.

De innkalte vararepresentanter, for Sogn og Fjordane fylke Knut Magnus Olsen, og for Nord-Trøndelag fylke Bård Langsåvold, har tatt sete.

Fra den møtende vararepresentant for Buskerud fylke, Kjell Børre Hansen, foreligger søknad om fritak for å møte i Stortinget under den resterende del av representanten Torgeir Micaelsens permisjon, i tiden fra og med 8. januar til og med 22. mars, på grunn av sykdom.

Fra den møtende vararepresentant for Nord-Trøndelag fylke, Bård Langsåvold, foreligger søknad om fritak for å møte i Stortinget i dagene 9. og 10. januar under representanten Arild Stokkan-Grandes permisjon, av velferdsgrunner.

Etter forslag fra presidenten ble enstemmig besluttet:

1. Disse søknader foreslås behandlet straks og innvilges.
2. Andre vararepresentant for henholdsvis Buskerud og Nord-Trøndelag fylker, Nina Mjøberg og Ingvild Kjerkol, innkalles for å møte i permisjonstiden.

Presidenten: Nina Mjøberg er til stede og vil ta sete.

Fra representantene Are Helseth, Heidi Sørensen og Per Arne Olsen foreligger søknader om permisjon i tiden fra og med 8. januar til og med 22. mars – alle for å delta i sjefskurs ved Forsvarets høyskole.

Etter forslag fra presidenten ble enstemmig besluttet:

1. Søknadene behandles straks og innvilges.
2. Følgende vararepresentanter innkalles for å møte i permisjonstiden:
For Akershus fylke: Anita Orlund
For Oslo: Mari Lund Arnem
For Vestfold fylke: Morten Stordalen

Presidenten: Anita Orlund, Mari Lund Arnem og Morten Stordalen er til stede og vil ta sete.

Sak nr. 1 [12:01:57]

Interpellasjon fra representanten Svein Flåtten til nærings- og handelsministeren:

«Den norske stat innledet sommeren 2007 et forretningssamarbeid med det privateide Aker ASA ved at staten betalte nær 5 mrd. kroner for 30 pst. eierskap i Aker Kværner Holding AS, noe som gav et indirekte eierskap i Aker Solutions AS på 12,1 pst. Etter vel fem år har staten fortsatt et betydelig tap på investeringen. Den dårlige utviklingen for investeringen skyldes bl.a. at medeier Aker ASA har avhendet risikoutsatte eiendeler og fremtidige investeringsforpliktelser til Aker Solutions AS. Disse transaksjonene har svekket verdien av statens eierskap.

Vil det bli gjennomført en evaluering av det aktuelle forretningssamarbeidet nå som vi er vel halvveis i bindingstiden for eierskapet, og hva mener statsråden at regjeringen kan lære av den modellen som ble valgt for samarbeid med Aker ASA?»

Svein Flåtten (H) [12:03:15]: La meg få benytte anledningen til å takke for at Presidentskapet vier hele den første møtedagen i dette året til min interpellasjon. Det var hyggelig. La meg også få lov til å ønske statsråden et riktig godt nytt år.

Den norske stat er nå godt over halvveis i det forretningssamarbeidet som ble innledet med det privateide Aker sommeren 2007 ved at staten betalte nær 5 mrd. kr for et mindretallseierskap i Aker Kværner Holding, som det når heter. Det ga igjen et indirekte eierskap på ca. 12 pst. i Aker Solutions, som var det operative selskapet hvor arbeidsplasser og teknologisk kompetanse befant seg.

Da denne interpellasjonen ble fremmet i oktober i fjor, hadde en av de tidligere næringsministrene fra den rød-grønne regjeringen nettopp utgitt bok om sine tjenester for partiet. Der angret Brustad på at hun ble sint – og jeg skal herfra bruke uttrykket «kraftig irritert» – på statens forretningspartner Kjell Inge Røkke i det samarbeidet som ble innledet, dvs. irritasjonen kom først et par år senere. Det var absolutt på plass med anger, selv om begrunnelsen for anger bare var at adressen for den opprinnelige irritasjonen ble endret til embetsverket i departementet, som skulle ha gitt dårlige råd.

Det er bare en adresse for anger, tror jeg, når det gjelder ikke-fungerende håndtering av statlig eierskap, og det er den som sitter med det politiske ansvaret. Men slike episoder gjør at man av og til må stoppe opp og vurdere de be-

slutninger man har tatt, kanskje til og med noen ganger re-
vurdere og angre, og så gå inn i prosesser om hvorvidt man
har lært noe av det som har foregått – i denne situasjonen
med tanke på hvordan man håndterer statlig eierskap. Det
er det denne interpellasjonen gjelder.

Forretningssamarbeidet med det privateide Aker er helt
spesielt i statlig eierskapsammenheng, og det krever der-
for en annen innramming og en annen håndtering enn den
ordinære modellen for slikt eierskap. Selv den har jo vist
seg krevende under den rød-grønne regjeringstiden. Om-
fanget av statlig eierskap er det som kjent politisk uenighet
om, men modellen for statlig eierskap, nemlig at staten er
direkte aksjonær med de beføyelser som gir påvirkning i
selskapene etter størrelsen av eierskap i de forskjellige sel-
skapene, etter bestemmelser i ordinær aksjelovgivning, har
det vært enighet om.

At styringen av selskapene foregår etter de retningslin-
jer som Stortinget har fastslått for statlig eierskap, har det
også vært stor enighet om. Eierskapsstørrelse i de enkel-
te selskaper fremkommer av historiske, delvis også strate-
giske, grunner, men det har i stor utstrekning vært enighet
om at et minimum mindretallsvetoer mot vedtektsendrin-
ger, f.eks. med hensyn til plassering av hovedkontor, har
vært viktig og lite omstridt, i hvert fall når det gjelder et
eierskap opptil 34 pst. På den måten får staten, som en-
hver annen aksjonær, innflytelse gjennom de ordinære sel-
skapsorganer: styre, generalforsamling og ikke minst gjen-
nom innspill til valgkomiteer. Det kan vi kanskje legge til
med vinterens høringer i kontroll- og konstitusjonskomite-
en fortsatt i friskt minne. Men det indirekte eierskapet
i Aker Solutions er et eksperiment, og ettertiden har vel
vist at det egentlig aldri kom ut over det stadiet. Det er en
helt annen konstruksjon enn sammenlignbart statlig eier-
skap – jeg tenker da på selskaper med forretningsmessig
formål og nasjonal forankring av hovedkontor.

I motsetning til eierskap av de øvrige selskaper i denne
gruppen gir ikke Aker-samarbeidet noen innflytelse på
plassering av hovedkontor. Det gir som utgangspunkt hel-
ler ingen spesiell påvirkning på de industrielle strategier ut
av de mindretallsrettigheter som følger av lovverket for hol-
dingselskapet, og det er jo i det underliggende selskap hvor
arbeidsplassene, forskning, utvikling osv. ligger. Så er jeg
selvsagt klar over at hendelsene våren 2009, med en rekke
interne transaksjoner i Aker-systemet som reiste tvil om
realiteten i verdioverføringene, medførte et tillegg til aksjo-
næravtalen slik at staten fikk en form for veto i holdingsel-
skapet for såkalte «nærstående transaksjoner». Men det for-
hindrer ikke at samarbeidet fremdeles fremstår som veldig
spesielt sammenlignet med annet statlig eierskap.

Da eierskapsmeldingen ble behandlet sommeren 2011,
viste en enstemmig komité til at formålet med eierskapet
var å bidra til at industriell kompetanse innenfor petrole-
umsrelatert virksomhet skulle utvikles og ledes fra Norge.
Det var også det formålet regjeringen hadde anført i mel-
dingen. Vi sluttet oss til det slik situasjonen var. Vi er jo der
vi har kommet. Problemet var at regjeringen ikke meddelte
Stortinget noen strategier om hvordan man ville ta eier-
skapet videre, hvordan man kunne bidra til å utvikle det,
eller for den saks skyld hvilke planer man har for å avvikle

det. Dette fremsto som svært passivt gitt de episoder som
skjedde i 2009, og som medførte endringene i aksjonærav-
talen. Det var grunnen til at Høyre og Fremskrittspartiet i
innstillingen til meldingen ba om en egen sak om den lang-
siktige strategien for dette eierskapet. Sånn er det å bli en
gjøkunge i det statlige eierskapet.

Utviklingen har også tydelig vist at staten ikke har til-
strekkelig innflytelse på disposisjonene som gjøres i hol-
dingselskapet, og for den saks skyld i Aker Solutions AS.
Selv tilleggsavtalen gir ingen økt mulighet til å utøve lang-
siktig næringspolitikk i tråd med noen politiske strategier,
slik annet eierskap i denne kategorien gir. Vi har også sett,
trass i tilleggsavtalen, at det dukker opp transaksjoner mel-
lom nærstående i Aker-systemet som ikke alltid er innly-
sende klare i forhold til at det ikke er forskjellsbehandling
av aksjonærer eller i strid med inngåtte aksjonæravtaler.

I fjor høst hadde vi situasjonen med innleie av skipet
«Aker Wayfarer», hvor analytikere mente at Aker Solu-
tions betalte en betydelig overpris over markedsprisene for
tilsvarende leie av et lignende skip. Det viser hvor vans-
kelig håndterbart, og ikke minst hvor vanskelig «forklar-
bart», dette eierskapet av og til er. Vi tok opp denne kon-
krete saken i et skriftlig spørsmål til statsråden i september
i fjor. I sitt svar var han da ikke villig til å utelukke at det
fortsatt kan dukke opp transaksjoner, som staten ikke har
vært oppmerksom på og kan gjøre noe med underveis, og
henviste da bare til aksjonæravtalen. Men det er bare di-
rekte eierskap av en viss størrelse som gir en slik innflytel-
se. Et annet eksempel fra nyere tid har vært Akers salg av
50 pst. i Aker Clean Carbon for 0 kr – også det en svært
omdiskutert transaksjon.

Det er ikke alltid snakk om hva et styre gjør eller fore-
slår som en kan legge ned veto mot, i tråd med en aksjo-
næravtale. Det er kanskje heller snakk om hva som ikke
kommer til behandling. Og det er derfor det er viktig å ha
en plan og en strategi for dette eierskapet, nå som man er
godt og vel halvveis i avtaleperioden. Det var jo slik forut-
setningsvis og opprinnelig at man skulle påvirke langsik-
tig industri- og næringspolitikk. Jeg opplever at statsråden
og de rød-grønne så langt bare har avvist enhver tilnærme-
lse om å diskutere fortsettelsen og fremtiden for avtalen.
Det synes jeg ikke man skal gjøre. Samspillet har ikke gitt
noen påviselig politisk innflytelse eller makt over nærings-
utvikling, slik det ble proklamert. Det har vel heller, ved
en rekke anledninger, vist oss hvor dyrt en kan betale for
politisk avmakt.

Aktiv næringspolitikk har vært et yndet rød-grønt hon-
nørord – ofte forsøkt satt opp mot at den som ikke vil være
aktivistisk og agere, som f.eks. i dette samarbeidet, er pas-
siv. Men erfaringene fra dette samarbeidet bør ha lært re-
gjeringen mye om hvordan ønsket om aktiv næringspoli-
tikk har endt i et passivt eierskap. Statlig eierskap fungerer
best når det kan håndteres etter lover og regelverk eller
etter knesatte prinsipper vedtatt i Stortinget – f.eks. gjen-
nom eierskapsmeldingene som er et utmerket redskap for
å håndtere det. Og det fungerer adskillig dårligere i kon-
struksjoner som ikke fanges opp av noe regelverk, og hvor
man i tillegg sitter i et mindretall.

Jeg håper at vi på denne årets første arbeidsdag i Stor-

tinget kan få en interessant debatt om hvilke tanker statsråden har for dette samarbeidet fremover.

Statsråd Trond Giske [12:12:57]: Stortingets siste møtedag før jul og Stortingets første møtedag etter jul preges av spørsmål om statlig eierskap. Det er bra. For dette er både en viktig sak for norsk næringsliv, en viktig grunn til at vi har lav arbeidsløshet og god sysselsetting og en viktig inntektskilde for staten. Men det er også, i et valgår, en av de dypeste skillelinjene mellom særlig Høyre og Fremskrittspartiet i opposisjon og regjeringspartiene. Og la meg aller først si at jeg synes det er veldig bra at denne debatten nå er i det organ hvor den hører hjemme: i Stortingets plenum eller også i næringskomiteen. Jeg tror det er en fordel at vi tar disse politiske slagene om statlig eierskap her og ikke i kontrollkomiteen. Det tror jeg også tjener kontrollkomiteens autoritet og posisjon.

Statens direkte eierskap i norsk næringsliv representerer langsiktige finansielle investeringer, der staten ønsker å bidra til selskapenes vekst og industrielle utvikling. Det er viktig at staten forvalter eierskapet på en profesjonell måte, og det er bred enighet om at eierskapet skal utøves innenfor rammen av allment aksepterte eierstyringsprinsipper. Gjennom mange år har det imidlertid vært en diskusjon om hvor aktivt dette eierskapet skal utøves. Når interpellanten nå er bekymret over at eiermodellen i Aker Kværner ikke har gitt «politisk innflytelse eller makt over næringsutvikling», synes jeg også Høyre begynner å komme på veldig rett vei i synet på hvordan dette eierskapet skal brukes. Vi skal bruke politisk innflytelse og makt over selskapene på den måten som eierstyringsprinsippene legger opp til. Vi skal være en like aktiv og synlig og tydelig og kravstor og forventningssterk eier som private eiere er i sine selskaper. Det er god forskningsdokumentasjon på at aktive eiere gir bedre økonomisk resultat i selskapene.

Aker ASA, SAAB AB, Investor AB og staten ved Nærings- og handelsdepartementet inngikk i juni 2007 en avtale om langsiktig, strategisk eierskap i Aker Kværner ASA, senere Aker Solutions ASA. Den 11. desember 2007 vedtok Stortinget å gi departementet fullmakt til å gjennomføre transaksjonen, jf. St.prp. nr. 88 for 2006–2007 og Innst S. nr. 54 for 2007–2008. I proposisjonen gjengis også aksjonærvikten og vedtektene for Aker Holding AS, senere Aker Kværner Holding AS. Målet med statens eierskap er, jf. eierskapsmeldingen,

«å bidra til at industriell kompetanse innenfor petroleumsrelatert virksomhet utvikles og at slik virksomhet ledes fra Norge. Selskapet skal drives på forretningsmessig grunnlag.»

Det målet er nådd. Selskapet bidrar til at industriell kompetanse innenfor petroleumsrelatert virksomhet utvikles, det bidrar til at slik virksomhet ledes fra Norge, og selskapet drives også på et forretningsmessig grunnlag.

Etter at de svenske eierne solgte seg ut av selskapet i 2011, eies Aker Kværner Holding i dag av Aker ASA med 70 pst. av aksjene og staten med 30 pst. Aker Kværner Holdings aksjepost utgjør igjen ca. 40 pst. av aksjene i Aker Solutions ASA og Kværner ASA. Staten og Aker har gjensidig forpliktet seg til å holde eierskapet i henholds-

vis Aker Solutions og Kværner samlet for en periode på minimum ti år, dvs. fram til 2017.

Det betyr at konstruksjonen, som interpellanten sier, er litt annerledes enn mange andre konstruksjoner. Og jeg kan være tilbøyelig til å være enig med Flåtten i at mest makt og politisk innflytelse over næringsutviklingen og selskapet, slik interpellanten etterlyser, får vi når vi har et direkte eierskap i den operative virksomheten. På den annen side får vi her en mye større innflytelse og forankring av selskapet enn eierandelen og den investerte kapitalen i utgangspunktet skulle tilsi. Sann sett er det en konstruksjon som med en mindre investeringsandel gir oss en forankring av hele selskapet. Alternativet – å gå inn i selve det operative selskapet for å få en tilsvarende forankring – ville vært en mye større investering. Så konstruksjonen har sine fordeler, selv om et direkte eierskap gir andre fordeler.

Aker Solutions og Kværner har i dag markedsverdier på henholdsvis om lag 32 mrd. kr og 5 mrd. kr. Aker Solutions-aksjen sto per 7. januar 2013 i ca. 118 kr og Kværneraksjen i ca. 17 kr. Vi er ikke tilfreds med kursutviklingen, men utbyttet i perioden endrer bildet noe. Avkastningen fra både Aker Solutions- og Kværner-aksjene har de siste 12 månedene vært hele 90 pst. Det var en langt bedre utvikling enn i de fleste sammenliknbare selskaper og relevante indekser. I perioden 2008–2012 har staten mottatt nær en halv mrd. kr i utbytter fra disse selskapene, og vi håper selvsagt at vi snart vil kunne konstatere en positiv avkastning fra investeringen og at vi innen 2017 vil ha oppnådd en rimelig avkastning.

Norsk industrihistorie – også innenfor olje og gass – er et resultat av ofte utradisjonelle løsninger som har bidratt til å muliggjøre en oppbygging av sterke miljøer. Mye av dette har vært kontroversielt. Et sterkt statlig eierskap i oljeselskapene var i sin tid også kontroversielt. Fremskrittspartiet foreslo i sin tid å selge hele eierskapet til oljeformuen. Mange forslag, som er fremmet av den borgerlige opposisjon, framstår i dag ikke bare som en gal politikk, men som forholdsvis uforståelige standpunkter som ville gjort Norge til et fattigere land rent finansielt, men også industrielt. Leverandørindustri til olje- og gassnæringen er i dag verdensledende på mange områder. Aker Solutions og Kværner er gode eksempler på dette og verdensledende aktører på flere av sine virksomhetsområder. Aker Solutions har siden 2007 gjennomført store endringer. Kværner ble skilt ut fra Aker Solutions våren 2011 og er i dag et ledende EPC-selskap bl.a. på norsk sokkel, mens Aker Solutions etter flere strukturelle endringer framstår som et internasjonalt og rendyrket oljeserviceselskap med globale ambisjoner.

Et visst statlig eierskap i sentrale bedrifter som dette kan være av betydning for å trygge norske eiermiljøer, teknologiske miljøer og et stort antall industriarbeidsplasser rundt om i landet.

Viktige strategiske beslutninger fattes ved hovedkontoret, i styret og på generalforsamlinger, og nasjonal tilstedeværelse kan bidra til å lette norske aksjonærs og aktørers deltakelse i beslutningsprosesser. Fortsatt tilstedeværelse av hovedkontorfunksjoner i landet er også av betydning for

verdiskapingen ved å bidra til å sikre og utvikle spesialisert kompetanse i Norge. Gode eksempler på dette kan være det industrielle miljøet rundt Kongsberg Gruppen, eller det finansielle miljøet i Oslo med DNB som en sentral aktør. For å sikre nasjonal forankring av hovedkontoret er det nødvendig med en statlig eierandel på minst en tredel, og dette er derfor en viktig terskel for regjeringen. I enkelte tilfeller kan staten oppnå slike mål med lavere eierandeler, og Aker Kværner Holding er nettopp et eksempel på det.

Men også her har den politiske debatten det siste året vist betydelige forskjeller. Mens noen av oss var svært bekymret over at en arbeidsplass med nær 1 000 ansatte – TV 2 – ble flagget ut til utlandet, var andre av den oppfatning, og da særlig Høyre og Fremskrittspartiet, at dette med nasjonalt eierskap ikke var så viktig, og man møtte utflagging av Norges største kommersielle mediebedrift med et skuldertrekk.

Det kan ikke være tvil om at det er viktig å ha beslutningsmiljøer og eiermiljøer i Norge. Det kan ikke være tvil om at det er viktig å ha industrielt konkurransedyktig industri med forankring i Norge. Det kan ikke være tvil om at det er viktig å ha teknologiutvikling og høykompetente arbeidsplasser, særlig innenfor en sektor hvor vi allerede er store. Dette bidrar også til den sterke olje- og gassklyngen i Norge.

Representanten Flåtten spør om det vil bli gjennomført en evaluering av forretningssamarbeidet med Aker, og hva jeg mener regjeringen kan lære av den modellen som ble valgt. Vi forvalter aksjene i Aker Kværner Holding etter de samme prinsippene som andre eierposter. Konstruksjonen med et holdingselskap og en aksjonæravtale er likevel spesiell og medfører noen særordninger sammenliknet med det vi har i selskapene med direkte eierskap, f.eks. er det inntatt klare regler i avtaleverket med hensyn til hvordan enkelte saker av viktighet skal behandles, bl.a. nærstående transaksjoner. Dette er ikke unikt for denne konstruksjonen. Også i private selskaper kan man få problemstillinger med nærstående transaksjoner, at man kan ha aksjonæravtaler og enighet om prosesser rundt disse spørsmålene. Vi opplever dette som uproblematisk, vi opplever dette som et konstruktivt og godt samarbeid, og vi opplever at de ulike problemstillingene blir løst på en hensiktsmessig måte og at den eierkonstruksjonen vi har gjennom det eierskapet vi har i Aker Kværner Holding, bidrar til de målene som Stortinget sluttet seg til da transaksjonen ble godkjent.

Jeg opplever at vi har en god dialog med vår medaksjonær i Aker Kværner Holding, og vi ser fram til å fortsette det samarbeidet på en god måte til beste for norske arbeidsplasser og norsk industri.

Svein Flåtten (H) [12:23:23]: Jeg vil takke for svaret.

Det er mulig at jeg uttrykte meg klønete siden statsråden finner å kunne sitere meg på at Høyre skulle ønske mer politisk makt og styring, og at han elegant overser at dette var en beskrivelse av hva den rød-grønne regjeringen ønsket med dette eierskapet, og som de var helt klare på var meningen med å kjøpe seg inn på denne måten. Det er jo det som er spørsmålet mitt: Hvor er denne påvirkningen, hvordan håndteres den? Det har vist seg en rekke

ganger at den ikke finnes. Det er helt naturlig, for det er som statsråden sier, at dette er en annen konstruksjon, dette er en annen type eierskap, dette er et mindretallseierskap både direkte og indirekte. Han kunne kanskje den gangen det ble inngått, sagt at sammen med investor, altså svenske Wallenberg, har vi i hvert fall et blokkerende mindretall i holdingselskapet. Det har man heller ikke lenger – de hadde dette som en relativt lukrativ plassering som de gikk ganske elegant ut av.

Jeg står ved det jeg sier, selv om statsråden prøver å tillegge meg at jeg er veldig for det direkte statlige eierskapet. Det er vi til en viss grad i en rekke selskaper, til 34 pst., men det betyr ikke at vi er for denne typen konstruksjoner. Det er jo det som er bakgrunnen for interpellasjonen. Jeg synes vi gjennom disse årene har sett at dette ikke fungerer på en optimal måte. Det hjelper ikke at statsråden kan fortelle om resultatene, om utviklingen. Det ville være merkelig hvis ikke Aker Solutions skulle utvikle seg positivt i det markedet vi har i olje- og gassindustrien i Norge i dag. Jeg er glad for det, det er helt utmerket, det er en rekke arbeidsplasser.

Det er heller ikke slik at teknologi og hoder forsvinner ut av landet selv om det skulle være utenlandske eiere. Vi har en rekke eksempler på utenlandske eiere av norske bedrifter – det er gode eiere, de slipper til og med å betale formuesskatt, slik at de har mer penger de kan investere. Norske hoder ønsker først og fremst ikke å flytte ut av landet, de ønsker å være i sitt eget land, og jeg tror ofte at teknologien og kunnskapen også blir i dette landet.

Det er å overdrive det hele å si at staten til enhver tid må inn hver gang noen skriker om at dette ikke fungerer i enkeltelskaper.

Statsråd Trond Giske [12:26:44]: Det er i hvert fall et paradoks at Høyre påpeker at vi ikke har nok politisk innflytelse og ikke har oppnådd målet om politisk innflytelse. Hvis det var slik at det var regjeringens mål, men Høyre var skeptisk til det, må jo Høyre være desto mer fornøyd med den transaksjonen hvis den har forankret hovedkontor og industriell utvikling i Norge, men samtidig ikke gitt den politiske innflytelsen som Høyre er bekymret over at vi skal bruke over selskapene. Det er også et paradoks at man er bekymret over at dette ikke gir nok direkte kontroll gjennom denne aksjonæravtalen, men samtidig mener at det er nok med 34 pst. eierskap i de ulike bedriftene.

Det er desto mer et paradoks at vi for to uker siden satt i et annet rom i dette organ, i kontrollkomiteen, og hovedbekymringen fra Høyre og Fremskrittspartiet til sjunden og sist var at staten hadde hatt klare oppfatninger av én av – jeg tror – ni styremedlemmer i et selskap hvor vi eier 54 pst., og at vi kom med innspillene litt sent til at valgkomiteen og minoritetsaksjonærene kunne ha sterk innflytelse over den ene personen vi hadde sterk oppfatning om, når man her er bekymret over at aksjonæravtalen ikke gir tilstrekkelig innflytelse.

Vi sitter bl.a. i valgkomiteen i Aker Solutions og Kværner, så vi har også innflytelse over styringssystemene der og kan påvirke retningen på selskapet gjennom utpeking av styremedlemmer, som er den viktigste eierinnflytel-

sen. Aksjonæravtalen gir kontroll over plasseringen av hovedkontor, tilsvarende en negativ kontroll, og nærtstående transaksjoner har vært en del av dette samarbeidet og håndteringen av det helt siden transaksjonen ble inngått.

Det er ikke slik at vi står klar med oljemilliarder hver gang et norsk selskap står i fare for å bli solgt til utlandet. Det kommer helt sikkert til å foregå transaksjoner på tvers av landegrensene på samme måte som at norske store selskaper kjøper seg opp i utlandet. Men det må være et paradoks for Høyre og Fremskrittspartiet at vi nå eier 8 000 selskaper verden over gjennom finansielle poster i et oljefond som nærmer seg 4 000 mrd. kr, og samtidig har man et krav om at man skal redusere eierandelene i viktige strategiske norske selskaper som bidrar til norsk industriutvikling, norske arbeidsplasser, norsk teknologiutvikling og Europas laveste arbeidsløshet. Vi skal ikke gjøre det ukritisk, og vi skal ikke gjøre det uten å ha gode forretningsmessige mål med eierskapet, men det må være slik at det er en balanse mellom det staten eier ute gjennom oljefondet og det vi eier i vårt eget land. Vi trenger ikke å bli en filialstat i egen nasjon. Der mener jeg Høyre og Fremskrittspartiet tar økonomisk feil, men ikke minst industrielt og strategisk feil.

Ingrid Heggø (A) [12:30:13]: Det er relativt stor usemje mellom opposisjonen og oss raud-grøne når det gjeld eigerskapspolitikken. Det er berre å høyra på dei to innlegga vi har hatt her i salen i dag. Medan høgrepartia er opptekne av at vi skal endra heile eigerskapspolitikken vår og selja oss ned, eventuelt heilt ut, av ei rekkje selskap og vera veldig bakoverlente, vi vil vi frå regjeringspartia fortsatt fokusera på eit aktivt og langsiktig eigarskap, om lag på dagens nivå storleiksmessig.

Vi raud-grøne ser dei store verdiane av å ha hovudkontorfunksjonane, avgjerdestakarane og forskning og utvikling i Noreg. Vi vil fortsatt fokusera på samfunnsansvar, og forlanger at statsdeleigde eller -heileigde selskap må rapportera tilbake til oss, bl.a. dersom forventningane vi har skissert i eigerskapsmeldinga, ikkje vert følgde opp.

Målet for oss raud-grøne er at selskap der staten er eigar, skal vera leiande i sin bransje på lågutslepp og utvikling av klimareduserande teknologi. Staten skal vera ein aktiv, langsiktig og profesjonell eigar, som gjennom sitt eigarskap skal bidra til selskapa si lønnsemd og industriell utvikling. Dette er viktig.

Det har i fleire saker i media vore diskusjon om staten skal kunna stilla krav og oppføra seg slik som ein stor privat eigar faktisk ville oppført seg. Etter mitt syn kan f.eks. Høgre, som meiner at staten skal vera veldig tilbakelent og ikkje oppføra seg som ein privat eigar, heller ikkje kunna stilla krav eller påleggja noko som helst i selskapa staten har eigarinteresser i. Det er styra som skal bestemma alt – i alle fall dersom du skal høyra på høgrepartia. Det er òg umogleg å få tak i kva Høgre eigentleg meiner i denne saka. Det er mange spørsmål om kva staten og ministeren faktisk vil gjera, men eg fekk ikkje heilt tak i kva deira fasit er.

Det er eit spesielt tilfelle denne interpellasjonen omhandlar. Eg vil visa til ministeren, som sa:

«Målet med statens eierskap er, jf. eierskapsmeldingen, å bidra til at industriell kompetanse innenfor petroleumbasert virksomhet utvikles og at slik virksomhet ledes fra Norge. Selskapet skal drives på forretningsmessig grunnlag.»

Dette har regjeringa følgt opp.

Eg vil litt tilbake til norsk industrihistorie, også innanfor olje og gass, for det er miljøkrav, det å trigga ny teknologi, det å trigga teknologiske løysingar og det å ligga i forkant som har vore kjenneteiknet vårt. Det kan ikkje vera eit fnugg av tvil om at det har stor betydning å ha internasjonalt, stor, konkurransedyktig industri med god forankring i Noreg. Petroleumssektoren er sentral her, og Kværner og Aker Solutions er to viktige aktørar. Det er ikkje mange langsiktige private aktørar i Noreg. Det er få, dersom det finst. Det at staten har teke eit slikt ansvar og bidrar med langsiktig kapital og sikrar langsiktig eigarskap og dermed norsk forankring av selskap, meiner eg er heilt rett. Det er framtidsretta, og det skal vi fortsetja med.

Harald T. Nesvik (FrP) [12:34:07]: Jeg satt en stund og lurte på om vi har lest samme interpellasjon, om vi var til stede i samme sal da interpellasjonen ble lest opp. Det framgår i hvert fall ikke av svaret til statsråden, at statsråden svarer på interpellasjonen som foreligger. Spørsmålet er følgende:

«Vil det bli gjennomført en evaluering av det aktuelle forretningssamarbeidet nå som vi er vel halvveis i bindingstiden for eierskapet, og hva mener statsråden at regjeringen kan lære av den modellen som ble valgt for samarbeid med Aker ASA?»

Både det svaret som ble gitt av statsråden, og ikke minst nå av representanten Heggø, viser at man ikke har tatt innover seg det spørsmålet som stilles i interpellasjonen. Statsråden kunne svart på om det vil bli avholdt en evaluering for å lære av prosessen. Det er vanlig i saker der vi går utenom det vi normalt sett gjør, som i denne saken, til den konstruksjonen som dette selskapet og eierskapet har blitt gitt, at vi i hvert fall i løpet av den prosessen foretar en evaluering. Spørsmålet mitt til statsråden er altså: Vil det bli foretatt en slik evaluering? Spørsmålet er: Har vi noe å lære av prosessen?

Representanten Heggø sa nettopp i sitt innlegg at dette selskapet skulle drives på forretningsmessige vilkår. Og staten har fulgt opp, sa representanten. Men det er nettopp en del av disse tingene som en del analytikere har stilt spørsmål ved: Har staten her vært seg sin rolle bevisst, eller har den på mange måter opptrådt som en lommebok for et selskap, der Aker Holding har kunnet gjøre en del transaksjoner, som det har vært stilt spørsmål ved om prisen har vært riktig for dem som har vært med å betale for den? Det er det som er det forretningsmessige – det er ikke hvorvidt man fortsatt sitter i selskapet.

Aksjonæravtalen har i seg det som har å gjøre med hovedkontorfunksjonen, og det er positivt. Fremskrittspartiet er positivt til at vi skal ha hovedkontor i Norge. Vi skal ha forskning og utvikling i Norge. Der vil jeg bare minne om – som det kan se ut som at både statsråden og representanten Heggø har glemt – den behandlingen vi hadde

av eierskapsmeldingen i denne sal, der vi nettopp gikk igjennom selskap for selskap.

Eierskapsmeldingen har delt opp eierkategoriene i fire – én til fire – ut fra hvilket formål man har med disse selskapene. Så har man i tillegg denne konstruksjonen, Aker Solutions og Kværner, som er en helt annen konstruksjon enn det vi har i andre selskaper.

Når det gjelder hvorvidt man har fulgt opp eller ikke, er det interessant å lese det som NRK i sin tid skrev når det gjaldt boken til Brustad, som sa at det viste seg at den juridiske saken var omdiskutert. Brustad sa om denne saken at det viste seg også at det var en del informasjon hun ikke hadde, som hun burde ha fått. Etter at den tidligere næringsministeren gikk ut offentlig og sa at hun var forban- net, som det ble gjengitt på NRK Nyheter, viste det seg at Røkke, som er sylskarp i jus, hadde retten på sin side. Det viste seg altså at det var Røkke som hadde rett i disse tingene.

Det er sånne ting man bør gå igjennom og evaluere: Har vi vært dyktige nok i prosessen? Har vi vært flinke nok til nettopp det som ble gjort? Vi vet at statsråden klarte å få til en sak på et såkalt hemmelig møte – som ikke var så hemmelig, for det kom jo godt ut, det møtet i Shanghai. Tidligere næringsminister Brustad uttalte at hun syntes det rett og slett var dårlig gjort av Trond Giske, han kunne først og fremst ha informert henne om hva han gjorde, slik at hun slapp å bli informert via tv og radio.

Det som er det interessante her, er nettopp disse prosessene, og det er prosessen interpellanten tar opp her. Har vi noe å lære av dette, har vi satt oss inn i det, vil vi evaluere, nettopp med tanke på hvordan vi bruker skattebetalernes penger? Dette er ikke en sak om hvorvidt Høyre og Fremskrittspartiet eller andre ønsker å selge seg ned i enkeltbedrifter eller ikke, eller for den saks skyld å kjøpe oss opp i noen bedrifter, som gode investeringer. Dette dreier seg om: Har vi lært noe av denne saken? Er vi villige til å evaluere, eller setter vi oss bare på vår høye gren og innrømmer ikke at vi kanskje kan ha gjort noen blundere underveis?

Frank Bakke-Jensen (H) [12:39:25]: Vi debatterer en sak som har sitt utspring helt tilbake til 2007. Det er påfallende hvordan saker om det statlige eierskapet til stadighet finner veien tilbake til denne salen. Jeg mener det kan være et symptom på at det utøves en noe umoden og prinsippløs eierskapspolitikk av den rød-grønne regjeringen.

Representanten Flåtten tar opp svært mange viktige poenger i sitt innlegg. Det er sånn at når staten først skal være eier av selskaper, er det viktig at eierskapet håndteres ryddig og transparent. Regjeringen forvalter verdier for over 600 mrd. kr på vegne av fellesskapet. Dette ansvaret inkluderer også en forpliktelse til å følge de reglene som gjelder for det statlige eierskapet. Problemet er at vi av og til ser at regjeringen ikke følger disse spillereglene. Det har vi hatt eksempler på det siste året, bl.a. i Telenor-saken.

Et viktig prinsipp med statlig eierskapspolitikk er å sørge for forutsigbarhet for andre investorer og øvrig næringsliv. Om det statlige eierskapet utøves som et fler-

tallsvelde, står vi faktisk i fare for å svekke fellesskapets verdier i selskapene der staten er eier.

Jeg mener lærdommen vi kan trekke av dette, er at staten må følge strenge regler for eierstyring og selskapsledelse. I Meld. St. 13 for 2010–2011, eierskapsmeldingen, blir statens retningslinjer for eierskap beskrevet. Blant punktene finner vi følgende utsagn:

- Aksjonærer skal likebehandles.
- Det skal være åpenhet knyttet til statens eierskap i selskapene.
- Eierbeslutninger og vedtak skal foregå på generalforsamlingen.
- Kapitalstrukturen i selskapet skal være tilpasset formålet med eierskapet og selskapets situasjon.
- Styresammensetningen skal være kjennetegnet av kompetanse, kapasitet og mangfold ut fra det enkelte selskapets egenart.
- Styret skal ivareta en uavhengig kontrollfunksjon overfor selskapets ledelse på vegne av eierne.

I Aker-saken mener jeg det kan stilles spørsmål ved om ånden i disse retningslinjene er fulgt. For eksempel virker det som om manglende likebehandling av aksjonærer når staten som minoritetseier i Aker Holding må akseptere noe som ser ut som «parkering» av mindre attraktive eiendeler på bekostning av statens eierverdier.

Jeg mener også at en av lærdommene i Aker-saken er verdien av det private eierskapet i Norge. Begrunnelsen for oppkjøpet i 2007 var at Aker ville blitt solgt til utlandet dersom ikke staten stilte milliarder av kroner til disposisjon for Røkke og Wallenberg-familien. Arbeiderpartiet har hatt som langsiktig strategi å uthule det private eierskapet i Norge. Gjennom bl.a. formuesskatten har målet vært å erstatte privat kapital med statlig kapital. Jeg mener at Aker-saken er et eksempel på at dette kan være dårlig næringspolitikk. Hvis vi hadde hatt et sterkere privat norsk Eiermiljø, kunne Aker uten problemer vært beholdt i Norge – trussel om utflagging hadde ikke vært noen reell trussel – samtidig som man var sikker på at man fulgte reglene for god eierskikk.

Det er et ubestridt faktum at venstresidens politikk har uthullet det private eierskapet i Norge. Hvert år stiller Høyre en rekke spørsmål til Finansdepartementet under budsjettbehandlingen. Vi fikk et interessant svar på spørsmål nr. 58 fra Høyres finansfraksjon, datert 8. oktober 2012. Her spør vi om hvor mye som er betalt inn i formuesskatt siden 1946, og ber om å få beregnet den alternative anvendelsen av skatten som er betalt inn. Med andre ord spør vi: Hvor mye større hadde det private eierskapet vært i Norge i 2013 dersom formuesskatten ikke hadde eksistert? Svaret er 1 168 mrd. kr. Det er rundt åtte ganger større enn Folketrygdfondet. Dette er et stort tall, og det viser hvordan det private eierskapet har blitt redusert over tid. Og det viser at det kunne ha vært tilgjengelig kapital, tilgjengelig investormiljøer, slik at man ikke hadde trengt å gå inn med hodeløse statlige oppkjøp i slike saker.

I dag debatterer vi skyggesiden av det statlige eierskapet. Statlig eierskap er et viktig supplement til privat eierskap, og kan også bidra til å holde både nøkkelressurser og hovedkontorfunksjoner i Norge. Men det vi har sett

eksempler på i de siste årene, er eierskapspolitikk som utøves etter innfallsmetoden. Dette tjener ikke fellesskapets interesser. Det er utrygg styring av fellesskapets verdier, og det følger ikke sunne prinsipper for god eierpolitikk.

Alf Egil Holmelid (SV) [12:44:04]: Eg vil takke for at representanten Flåtten tek opp ei viktig sak, men eg vel å sjå ho i eit litt breiare perspektiv.

Statleg eigarskap er ein viktig del av norsk industripolitikk. Ser vi på historia, har den statlege eigarskapen hatt stor betydning for norsk industri og norsk sysselsetjing. Statleg eigarskap er ein av grunnane til at vi har leiande industrimiljø og låg arbeidsløyse her i landet. Ikkje minst i oljesektoren har den statlege eigarskapen vore sentral for å utvikle norsk industri og norsk teknologi. Den statlege eigarskapen på norsk sokkel har medverka til å byggje opp ein norsk leverandørindustri, som no er verdsléiande.

Store delar av denne industrien er på utanlandske hender. Innanfor offshore og maritim industri er over 40 pst. av industrien, målt i verdiskaping, på utanlandske hender. Fleire nøkkelbedrifter i ulike regionale cluster er på utanlandske hender. Ikkje minst i den regionen eg kjem frå har vi ein sterk internasjonal eigarskap. Statleg eigarskap kan vere med på å styrkje den nasjonale eigarskapen i denne industrien.

Vi har fleire gonger i denne salen diskutert verdien av næringsklynger – det gjeld ikkje minst i offshoreindustrien, som har fleire aktive næringsklynger. Nasjonal og statleg eigarskap kan vere med på å bidra til at slike klynger blir stabile over tid ved at vi har nasjonal eigarskap, og der vi ikkje har anna form for nasjonal eigarskap også kan gå inn med statleg eigarskap for å sikre forankring i Noreg av ei veldig viktig næring med ein veldig avansert teknologi, som er viktig for heile den norske industriutviklinga.

Den statlege eigarskapen skal vere aktiv og strategisk. Offshoreindustrien har vore og er strategisk for Noreg. Derfor er det viktig å ha nasjonal eigarskap og statleg eigarskap i denne industrien.

Når det gjeld dei konkrete investeringane i Aker Kværner, har næringsministeren gjort greie for dei, og eg ser ikkje nokon grunn til å gå nærare inn på det. For SV er det viktig å ha ein aktiv offentleg eigarskap og følgje utviklinga i selskapa nøye. Det gjeld også Aker Kværner.

Til slutt har eg nokre kommentarar til Bakke-Jensens diskusjon rundt formuesskatten. Det er ganske påfallande at Høgre også no snakkar offensivt om å fjerne formuesskatten. Like før jul fekk vi beskjed om at dei ikkje var heilt sikre på om dei skulle fjerne formuesskatten. No synest eg det er på tide at Høgre bestemmer seg: Skal dei fjerne formuesskatten, eller er det berre i offentlege diskusjonar dei ikkje skal fjerne formuesskatten? I næringspolitikken her i salen skal dei fjerne formuesskatten. Eg synest det er på tide no at Høgre sluttar med denne dobbeltkommunikasjonen, så veljarane får litt peiling på kva dei har tenkt å gjere med formuesskatten. Skal han bort, eller skal han vere der i næringspolitikken? Han skal bort i næringspolitikken, men han skal vere der i andre samanhengar. Eg synest det er på tide at Høgre bestemmer seg, og ikkje driv dobbeltspel for å posisjonere seg ulikt i den politiske debatten i ulike miljø.

Irene Lange Nordahl (Sp) [12:47:58]: Først vil jeg få takke statsråden for et godt og informativt svar.

Nærings- og handelsdepartementets eierskapsforvaltning er forankret i eierskapsmeldingen som ble lagt fram i 2010, og er i tråd med den, slik som statsråden redegjorde for. Der er målet med statens eierskap i Aker

«å bidra til at industriell kompetanse innenfor petroleumsrelatert virksomhet utvikles og at slik virksomhet ledes fra Norge. Selskapet skal drives på forretningsmessig grunnlag.»

Norge må jobbe aktivt for å beholde industriens andel av verdiskapingen i samfunnet, både gjennom å styrke eksisterende industri og å legge til rette for nyetableringer. Svein Flåtten's Høyre ønsker i slike spørsmål å svekke fellesskapets verdier til fordel for at private kapitaleiere kan styrke sin posisjon. Senterpartiet derimot mener det er viktig at fellesskapet har eierskap til viktige ressurser i samfunnet, og at nasjonalt eierskap i nøkkelbedrifter er viktig. Høyre og samarbeidspartner Fremskrittspartiet ønsker derimot ikke at staten skal eie. Det er en kjent sak, og viser politiske skillelinjer.

Jeg synes statsråden på en meget tydelig måte redegjorde for samarbeidet med Aker i sitt svar. Avkastningen i 2012 gir grunnlag for optimisme med tanke på at investeringen i Aker på sikt kan gi gevinst i stedet for tap. Den rød-grønne regjeringen vil derfor fortsette å ta ansvar for å sikre norsk eierskap i nøkkelbedrifter.

Senterpartiet vil også framover være opptatt av å styrke kapitaltilgangen og legge til rette for norsk og, om nødvendig, statlig eierskap for å sikre norsk tilhørighet. Vi vil bruke statens muligheter for deleierskap, der det handler om å sikre viktige norske kompetansebedrifter innenfor strategiske sektorer og unngå at Norge blir et filialland.

Vi vil arbeide videre for at statens eierskap sikrer hovedkontor i Norge, slik at forskningsmiljøer, integrering i lokalmiljøet og lokal forankring sikres på viktige bedrifter.

Svein Flåtten (H) [12:50:27]: De tilstedeværende hører litt forskjellig, oppfatter jeg. Senterpartiet har funnet ut at de helst ikke vil ha noe statlig eierskap i det hele tatt, mens statsråden tidligere mente å høre at jeg gjerne ville ha mest mulig – i hvert fall minst like mye som de rød-grønne. Det som statsråden og for så vidt andre snakker om her når det gjelder Høyres holdning til statlig eierskap, er ikke noe paradoks. Det er bare forskjellen på hva man mener prinsipielt og initialt, og hvordan man til enhver tid håndterer det løpende eierskapet. Vi har hatt flere saker i næringskomiteen hvor bl.a. Høyre – og jeg – har sagt at selvsagt har man noen prinsipper for hva man mener om det statlige eierskapet. Vi ønsker ikke at det skal vokse mer; vi ønsker at det skal reduseres. Men i det eierskapet vi er inne i, skal vi oppfylle våre forpliktelser, og vi skal selvfølgelig håndtere det på best mulig måte for norsk industri, for de arbeidsplassene det gjelder. Derfor er ikke dette noe paradoks, slik som både statsråden og representanten Heggø, f.eks., påpeker. Dette er en helt naturlig måte å håndtere det på. Gå til SAS-sakene – hver gang man har kommet til Stortinget for å be om penger. Det har ikke vært noe som vi prinsipielt har ønsket ut fra våre eierskapsbetraktninger, men vi

har lagt andre forhold til grunn. Når det kommer konkursrammede selskaper som må få med seg ekstra garantier i et selskap som nettopp har vært solgt fra staten – vi hadde et slikt tilfelle rett før jul – er det klart at vi håndterer det ut fra den situasjonen, men vi ønsker at det skal bli håndtert på en best mulig måte. Det er vanlig, praktisk politikk, og jeg synes det er selsomt at man bruker det mot oss.

Så sier statsråden noe ganske interessant i sitt siste innlegg, som jeg ikke har hørt fra regjeringen tidligere. Han sier at siden man investerer så mye gjennom oljefondet, eller Statens pensjonsfond utland, i utenlandske bedrifter, må det også være en balanse i det vi investerer hjemme. Det vil være svært interessant for Høyre og sikkert også for andre partier å høre litt om hvordan dette skal balanseeres i forhold til hverandre. Jeg må si at det er noe jeg ikke tidligere har hørt om.

Når det gjelder det private eierskapet i Norge, er det for lite. Det blir for dårlig stimulert. Og det er riktig, som noen påpeker her, at det finnes få langsiktige, store eiermiljøer, men det skyldes også de rammebetingelsene som ikke er til stede for at dette kan vokse frem.

Ellers: Takk til dem som har deltatt, for en interessant debatt.

Statsråd Trond Giske [12:53:41]: La meg først bare takke interpellanten for gjennom sin interpellasjon å ha lagt grunnlaget for en viktig og interessant debatt. Måtte det være en spore til at synet på statlig eierskap, hvordan det utøves, omfanget av det osv., blir et viktig tema i dette valgåret.

Til interpellantens spørsmål: Vi er midtveis i denne avtalen om eierskapet. Vi skal videreføre den og stå ved våre forpliktelser. Vi håper også at det gir den forretningsmessige avkastningen som vi håper, i tillegg til de industrielle målene og forankring av viktig beslutningsmyndighet og industriell teknologisk utvikling i Norge.

Så til dette med balansen i eierskapet. Vi har av og til fra opposisjonen – kanskje mer fra Fremskrittspartiet enn fra Høyre – sett forslag om at vi skal selge oss ned i statlige virksomheter for å bruke pengene på andre formål. Siv Jensen hadde en hel forside i Finansavisen, tror jeg det var, om at hun ville selge eierandeler og bygge veier for penge-

ne. En trenger ikke selge en eneste aksje i noe selskap for å bygge veier, det er kapasiteten i bygg- og anleggssektoren som setter begrensninger for hvor raskt vi kan få bygd ut veier, og for hva norsk økonomi tåler av pengebruk. Det vi kvitter oss med av eierandeler i statlige selskaper, må omformes i annet eierskap. Da vil det være i utenlandske selskaper. Det må være et paradoks at man, når vi snart eier for 4 000 mrd. kr i utlandet og for rundt 500–600 mrd. kr i norske selskaper, ønsker et kraftig nedsalg i dette norske eierskapet som sikrer hovedkontor, industri og utvikling i Norge, og som ikke minst sikrer god avkastning for å omplassere dette i finansielle poster ute. En ting er at det er dårlig politikk – vi kan være enige eller uenige om hva som er god, og hva som er dårlig politikk, det har vi vært i mange tiår når det gjelder statlig eierskap – men det er også dårlig butikk, og da blir det dobbelt ille.

Men dette får vi mange muligheter til å diskutere. Diskusjonen om eierskapsmeldingen ga klare skillelinjer for alt dette, og jeg er helt sikker på at dette blir et viktig tema fram mot valget i september. Jeg tror det er veldig mange som støtter den rød-grønne regjeringens syn, både på at det skal være et eierskap på om lag samme nivå som i dag og ikke et nedsalg. Så kan man diskutere hvor stort nedsalget er – Fremskrittspartiet går mye lenger enn Høyre, selv om også Høyre foreslo mange titalls milliarder ned – hvor aktivt dette eierskapet skal være, og hvor tydelige vi skal være i både valg av styremedlemmer, aktivitet i valgkomité og i dialogen med selskapet, men jeg ser fram til den debatten, og jeg vil avslutte med å slutte meg til interpellantens ønske om et godt nytt år.

Presidenten: Dermed er debatten i sak nr. 1 avsluttet.

Sak nr. 2

Referat

Presidenten: Det foreligger ikke noe referat.

Dermed er dagens kart ferdigbehandlet. Forlanger noen ordet før møtet heves? – Møtet er hevet.

Møtet hevet kl. 12.57.